

РЕШЕНИЕ

№ 145

гр. Стара Загора, 09.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА в публично заседание на
единадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Румяна Ат. Танева

при участието на секретаря Антонина Д. Динева Николова
като разгледа докладваното от Румяна Ат. Танева Търговско дело №
20205500901212 по описа за 2020 година

Предявен е иск с правно основание по чл. 432, ал.1 от КЗ и чл. 86 от
ЗЗД.

В **исковата молба** се твърди, че на 29.01.2020 г. на път * - * км ** + * до
гр. *** е настъпило ПТП с участието на товарен автомобил марка „***“, модел
„*“ с ДКН ***, с прикачено към него полуремарке с ДКН ***, собственост на
„К.“ ЕООД, със седалище и адрес на управление гр. ** район ***, ж. к. „****“,
ул. „****“ №*, хотел *** и управляван от М. В. К., ЕГН: *****, и
движещия се с колело Т.А. А., ЕГН: *****. Посочва се следния
механизъм на ПТП: водачът на товарен автомобил марка „***“, модел „*“ с
ДКН *** М. В. К. при движение по път * - * км ** + * в посока север- юг до
гр. *** блъска отзад движещия се с колело в посока гр. *** Т.А. А., който е
бил с поставена светлоотразителна жилетка и се е движил в дясно по дясната
за движение пътна лента. Вследствие на настъпилото пътнотранспортно
произшествие Т.А. А. умира.

Посочва се, че причина за настъпилото ПТП е виновното поведение на
водача на товарен автомобил марка „***“, модел „*“ с ДКН *** М. В. К., който
не съобразява поведението си на пътя с конкретната пътна обстановка и
блъска отзад движещия се с колело в посока гр. *** Т.А. А..

Ищецът посочва, че за увреждащия автомобил има сключена
задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ със
"ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ***" АД, обективизирана в полица №
BG/22/119003168730 със срок на валидност от 00:00 ч. на 24.11.2019 г. до
23:59 ч. на 23.11.2020 г., т. е. към момента на настъпване на ПТП на
29.01.2020 г. същият е имал валидно сключена застраховка „Гражданска
отговорност“.

По повод настъпилото ПТП в ОД на МВР Стара Загора било образувано ДП №284 - ЗМ - 143/2020 г. по описа на РУ Казанлък. Твърди, че безспорно установено е, че смъртта на Т.А. А. е в причинно- следствена връзка с настъпилото ПТП и виновното поведение на водача М. В. К..

Посочва се, че ищецът е син на починалия Т. А. и съгласно задължителната съдебна практика, определяща кръга на легитимирани лица да претендират неимуществени вреди, формирана с ППВС №4/1961 г.; ППВС №5/1969 г. и ППВС №2/1984 г., има право на обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди в следствие загубата на баща му. Ат. Т. Анг. ще търпи до края на живота си мъката от загубата на своя баща. Двамата били изключително сплотени и са прекарвали много време заедно. Между тях е съществувала силна емоционална връзка. С годините се превърнали в опора и подкрепа един за друг. А.А. не предприемал нищо без знанието и одобрението на баща си, разчитал е на неговите съвети и помощ за всяка стъпка в живота си. Усещал болезнено липсата му и никога няма да може да се свърже от преживяната загуба. След смъртта на баща му животът му е коренно променен. Превърнал се е в затворен, необщителен и безразличен човек. Постоянно сънувал кошмари и не можел да приеме, че баща му е загинал по толкова нелеп начин. Чувства непрестанно вътрешно напрежение и емоционална неустойчивост. Психическото му състояние било разклатено, като и към настоящия момент живее единствено със спомените за шока и ужаса, които е изпитал щом е научил за фаталния инцидент. Посочва се, че всички тези морални и душевни страдания ще го съпътстват докато е жив, тъй като загубата на толкова близък човек дава отражение във всеки един аспект от човешкия живот.

Съгласно разпоредбата на чл. 380 от КЗ със застрахователна претенция вх. №0013/05.02.2020 г. Ат. Т. Анг. предявил претенция за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди пред „ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ****" АД. Представил и всички налични у него документи, в това число и Констативен протокол за ПТП с пострадали лица. Посочил е и банкова сметка за превеждане на обезщетението.

С писмо изх. №1568/18.02.2019 г. ответното дружество го уведомило, че следва да представи допълнителни документи по заведената застрахователна претенция. Към този момент все още не разполагал с материалите по образуваното досъдебно производство, предвид което представянето им по сметата било обективно невъзможно. Към настоящия момент ответникът не определил или изплатил обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди.

Предвид изложеното моли съдът, да постанови решение, с което да осъди "ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ****" АД, със седалище и адрес на управление гр. ***, р.н. ***, бул. *** № **, с ЕИК: ***, представлявано от Мария С.а М.Г., П.В.Д., Г.Н.Г. и С.Н.А., да заплати на ищеца следните суми:

Сумата в размер на 150 000 лв. /сто и петдесет хиляди лева/, представляващи частичен иск от 180 000 лв. /сто и осемдесет хиляди лева/. представляващи обезщетение за претърпени от Ат. Т. Анг. неимуществени

вреди - болки и страдания от смъртта на баща му Т.А. А. в следствие настъпило на 29.01.2020 г. ПТП.

Претендира се и законна лихва върху сумите считано от 05.05.2020 г. датата на която е изтекъл срокът за произнасяне на "ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ***" АД по заведената на 05.02.2020 г. застрахователна претенция по чл. 380 от КЗ. до окончателно изплащане на сумата.

Претендира направени по делото разноски и адвокатски хонорар на основание чл. 38 от ЗА за всеки един от исковете, като моли върху чистата сума на адвокатското възнаграждение да бъде присъден и 20% ДДС .

На основание чл. 236, ал. 1, т. 7 вр. чл. 127, ал. 4 от ГПК при евентуално уважаване на исковата претенция, моли присъдената сума да бъде преведена по следната специална банкова сметка по чл. 39 от ЗА в „***“ АД на "К. И С.А - АДВОКАТСКО ДРУЖЕСТВО", със седалище и адрес на управление гр. Стара Загора, бул. "****" №***, офис *, за което дружеството е упълномощено изрично.

IBAN: *****

BIC: ***

Титуляр на сметката: "К. И С.А - АДВОКАТСКО ДРУЖЕСТВО" - клиентска сметка на основание чл. 39 от ЗА.

В случай на присъждане на адвокатско възнаграждение на основание чл. 38 от ЗА посочва и банкова сметка по която да бъде преведено същото:

„***"АЛ

IBAN: BG70FINV91502017007748

BIC: ***

Титуляр на сметката: "К. И С.А - АДВОКАТСКО ДРУЖЕСТВО"

В законния срок, от ответника е подаден **отговор на ИМ**, с който заявява, че не оспорва валидността на застраховката „Гражданска отговорност“, сключена между ответното дружество и водача на т.а. „***“, модел * с реп № *** към датата на произшествието.

Оспорва по основание предявения иск за изплащане на застрахователно обезщетение за неимуществени вреди в размер на 150 000 лв.

На първо място посочва, че от приложения към исковата молба Констативен протокол № 284р - 3257/31.01.2020г. е видно, че по случая е извършен оглед от дежурна група и автоексперт, като не е посочено има ли образувано досъдебно производство, ако е образувано то няма данни на какъв етап е производството и дали е приключило с влязло в сила решение на съд и по този начин липсва възможността да се приложи разпоредбата на чл. 300 от ГПК.

Поради изложеното, изцяло оспорва наличието на следните елементи от фактическия състав на деликта: деяние, виновно извършено от

застрахованото към ответното дружество лице, причинно - следствена

връзка на неговите действия /бездействия с настъпилия деликт и настъпилите негативни последици от деликта, противоправност на действията на застрахованото към ответника лице.

Посочва, че установяването на горните обстоятелства е изцяло в кръга на доказване на ищеца.

Оспорва твърденията за механизма на настъпване на ПТП, оспорва твърдението, че водача Мариан Вилиянов К. с товарен автомобил е настъпил удар с ищеца - пешеходец, отразен в констативния протокола за птп/движещия си с колело/ ищец. Посочва още, че няма данни в чия лента за движение е настъпил удар между участниците. В Констативния протокол, в раздела „обстоятелства и причини за ПТП“, е вписано, че „оглед от деж. група и автоконтролър“. Счита, че е очевидно, че няма дори индикация в чия лента е настъпил сблъсък.

Оспорва твърденията за механизма на настъпване на ПТП, изложени в исковата молба, поради липсата на установеност. Присъединява се към искането на ищцовата страна за допускане на САТЕ, посредством която да бъде установен механизма на настъпване на произшествието и респективно - действията на кой от двамата водачи са довели до настъпването му, като същата да се изготви след присъединяване на материалите от досъдебното производство.

Оспорва твърденията за продължителност на понесените болки и страдания.

Алтернативно - в случай, че бъде установено застрахования към ответното дружество водач да е имал участие посредством собствените си действия към настъпването на произшествието, както и поради липсата на достатъчно данни по наличните по делото документи, въвеждам възражение за съпричиняване от страна на пострадалото лице към настъпването на деликта посредством собствените му действия в качеството му на пешеходец или водач на или ППС. Няма данни по делото за скоростта на движение на двамата участници в ПТП; дали застрахованото към ответното дружество лице и ищеца са имали видимост един към друг и съответно - с достатъчно време за реакция; дали двамата участници в ПТП са разполагали с техническа възможност да избегнат сблъсъка.

Оспорва размера на иска за неимуществени вреди като многократно надхвърлящ обичайно присъжданите от съдилищата обезщетения, респективно - не е съобразен със съдебната практика.

Оспорва акцесорния иск за лихви по основание и размер като следващ съдбата на главния иск.

На основание чл. 219 от ГПК моли съда да конституира в процеса, като трето лице помагач на страната на ответното дружество „ЗК ***“ АД, водача на застрахования при ЗК *** АД водач, по данни от Констативния протокол: водач М. В. К., ЕГН *****, гр. ***, ул. *** № *, вх. *, ет*, ап.*.

Посочва, че в исковата молба по гражданско дело се поддържа, че

заявените нематериални вреди са настъпили по причина от деликтно поведение на водача, като също така се твърди, че посоченото по-горе лице е застраховано по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите при ответното дружество.

В случай, че претенцията бъде доказана по основание, за застрахователя е налице вземане лихви за забава, съответстващи на периода от датата на настъпване на застрахователното събитие до датата на съобщаване, респ. до датата на предявяване на прекия иск по чл. 429, ал. 3 от Кодекса за застраховането. Посочва, че в настоящият случай, от страна на водача до застрахователя, не е подадено изискуемото по закон уведомление за настъпване на произшествие.

Отделно, налице е основание за ангажиране на регресната отговорност на водача при условията на чл. 500 от Кодекса за застраховането - напускане на ПТП. Поддържа, че към момента на възникване на произшествието водача на т. авт. ** е управлявал автомобил, *** след употреба на алкохол.

Посочва, че конституирането на водача на авт. **, като помагач на страна на ответното дружество, ще способства и за изясняване на обстоятелства, свързани с основанието на претенцията, вкл. такива за наличието на предявени иски и/или извършени плащания на деликтно основание, преди предявяване на настоящите иски.

С допълнителната искова молба ищецът прави следните възражения и уточнения към исковата молба.

Възражението на ответника за неоснователност на предявените иски поради неизяснен механизъм и евентуална липса на вина на водача на товарен автомобил марка „***“, модел „**“ с ДКН *** М. В. К., счита за неоснователно. Посочва, че нарушението на ЗДВП, извършено от него е безспорно установено, предвид което са налице всички предпоставки и елементи от фактическия състав на ангажиране отговорността на застрахователя. Посочва, че са налице: валидно застрахователно правоотношение между собственика на влекача и ответника, застрахователно събитие, противоправно поведение от страна на водача, настъпили вреди, причинна връзка между вредите и противоправното поведение, както и вина на водача. По делото е представен Констативен протокол за ПТП с пострадали лица, в който са посочени участниците в процесното ПТП. Към допълнителната искова молба представя Протокол за оглед на местопроизшествие и Автотехническа експертиза по ДП №284-зм-143/2020 г. по описа на РУ Казанлък, чрез които е изяснен механизъмът на ПТП и причините за неговото настъпване. Посочва, че на 29.01.2020 г. около 20:00 ч. по второкласен път 11-55 в посока гр. *** със скорост около 12 км/ч се е движил велосипедистът Т.А. А., като той е бил оборудван с оранжева светлоотразителна жилетка, а велосипеда - със светлоотразителен елемент в задната част и с фар на кормилото. По същото време и в същата посока със скорост 88,2 км/ч се е движила товарна автокомпозиция, състояща се от влекач марка „***“, модел „**“ с ДКН ***, с прикачено към него полуремарке с ДКН ***, управлявана от М.К.. В зоната на км 40+* влекачът застига велосипедиста и настъпва удар между предна

дясна централна част на бронята на влекача и задната капла на велосипеда. В резултат Т. А. получава травми несъвместими с живота, които според изготвената в хода на досъдебното производство съдебномедицинска експертиза на труп добре отговарят да са от действието на твърди тъпи предмети и могат да се получат при блъскане на велосипедист от движещ се тежкотоварен автомобил с последващо отхвърляне на тялото, с удар и приплъзване по терена на пътното платно. М. В. К. виновно нарушил правилата за движение по пътищата и в частност разпоредбата на чл. 20 от ЗДвП, която задължава водачите на ППС при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие, като в случай на необходимост или опасност за движението намалят скоростта или спрат. М.К. не възприел движещия се пред него велосипедист Т.А. А., което е свързано с отклоняване на вниманието на водача от пътната обстановка по някаква причина. Освен това, К. нарушил и нормата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, като се е движил със скорост над позволената. В зоната на пътния участък, в който е настъпило ПТП липсва пътна маркировка ограничаваща скоростта на движение, поради което максималната допустима скорост, съобразена с категорията на ППС, е 70 км/ч. Управляваната от М.К. автокомпозиция се движела със скорост от 88,2 км/ч, която надвишава не само разрешената такава в участъка, но и технически съобразената за движение на къси светлини от 61 км/ч. При избраната от него скорост на движение водачът не би имал техническа възможност да спре в зоната на осветеността пред фронта на влекача. Съгласно заключението на вещото лице водачът К. е имал техническа възможност да предотврати произшествието, ако е управлявал посочената товарна автокомпозиция със съобразена скорост от около 61 км/ч, която би му дала възможност да спре в зоната осветена от късите светлини на влекача. В случая по делото дори няма данни виновният водач да е задействал спирачната система на управляваната от него тежкотоварна автокомпозиция.

Отбелязва, че видно от приложения към допълнителната искова молба Протокол за извършена експертиза №20/ТКХ-159 в кръвната проба, взета от водача К. е установено наличие на метамфетамин, на MDMA и на MDA - метаболит на MDMA. В предоставената за изследване проба урина е установено наличие на метамфетамин и амфетамин. Тоест, М.К. е нарушил и разпоредбата на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП, съгласно която на водача на пътно превозно средство е забранено да управлява пътно превозно средство след употреба на наркотични вещества или техни аналози. Счита, че както посочената експертиза, така и автотехническата, и съдебномедицинската експертизи, изготвени в хода на образуваното досъдебно производство, са писмени доказателства и следва да бъдат ценени от съда като такива.

Посочва, че заключенията на двете експертизи ще установят техническите причини за настъпване на ПТП, скоростите на движение на превозните средства преди и в момента на удара, опасната зона на спиране на

товарната автокомпозиция, механизма на получаване на травматичните увреждания и други относими към механизма на ПТП обстоятелства. В тази връзка, изводите на ответника за липса на основание за ангажиране на отговорността му и за евентуална вина на велосипедиста счита за недоказани и неоснователни на този етап от процеса, тъй като ищецът предприели необходимите действия за изясняване както на механизма на ПТП, така и на вината на водача М.К. чрез изготвяне на експертно заключение.

По отношение възражението на ответника за прекомерност на размера на предявения иск за неимуществени вреди, счита същото за неоснователно. Сочи, че разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД изисква обезщетението за неимуществени вреди да бъде определено по справедливост от съда. Посочва, че обстоятелствата около понесените от Ат. Т. Анг. неимуществени вреди, около болките и страданията, които той продължава да търпи и към настоящия момент, както и обстоятелствата около неговото емоционално и психическо състояние и промяната в начина му на живот след настъпилата смърт на баща му, ще се установят след изслушване на свидетелските показания. Установяването на емоционалните преживявания на ищеца ще помогнат за отчитане на действителния размер на моралните вреди и за продължителността на болките и страданията му. Отбелязва се, че размерът на претендираното обезщетение е съобразен от една страна с принципа за справедливост с оглед действително претърпените болки и страдания от ищеца, а от друга страна - с лимита на отговорност на застрахователната компания по ЗГО, със социално-икономическите условия в страната, както и със съдебната практика при компенсиране на вреди от този вид, като цитира такава.

Относно възражението на ответното дружество за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия Т. А., счита същото за изцяло неоснователно. Посочва, че в отговора на исковата молба се твърди единствено, че няма данни за скоростите на движение на участниците в ПТП, за видимостта и времето им за реакция, както и за техническата им възможност да избегнат конфликтната точка. Счита, че извън всякакво съмнение е, че основната техническа причина за настъпване на ПТП е невъзприемането от страна на водача К. на движението на велосипедиста пред фронта на влекача, както и движението на товарната автокомпозиция с превишена и технически несъобразена скорост. Безспорно влияние върху поведението на водача оказва и употребата на наркотични вещества. По делото няма данни за нарушение на правилата на ЗДвП и ППЗДвП от страна на пострадалия. Точно обратното, от протокола за оглед на местопроезшествие и изготвената в хода на ДП автотехническа експертиза се установява, че Т. А. е бил облечен с оранжева светлоотразителна жилетка, а велосипедът е бил оборудван със светлоотразителен елемент в задната част и с фар на кормилото. Тоест, пострадалият е спазил вменените му с разпоредбата на чл. 79, т. 3 от ЗДвП задължения велосипедът да е снабден с устройство за излъчване на бяла или жълта добре различима светлина отпред и червен светлоотразител отзад. Спазил е и изискването на чл. 80, т. 1 и т. 2 от ЗДвП да ползва светлоотразителна жилетка при управление на велосипеда

извън населените места, през тъмната част на денонощието и при намалена видимост, както и да се движи възможно най- близо до дясната граница на платното за движение.

Намира, че наличието на принос от пострадалия трябва да се докаже по категоричен начин от страната, която прави възражение за съпричиняване. Посочва, че такова доказване не е направено от страна на ответника, като съгласно задължителната практика на ВКС принос за настъпване на увреждането е налице, когато пострадалото лице със своето поведение е създадо предпоставки за настъпване на вредите или е допринесло за механизма на увреждането, т.е. следва да е доказана причинна връзка между действията на пострадалия и причинения вредоносен резултат, каквато в случая категорично липсва.

С отговора на допълнителната искова молба ответникът изцяло поддържа отговора на исковата молба, в едно с направените оспорвания, възражения и доказателствени искания.

Посочва, че представения Констативен протокол не съдържа данни за това, къде по широчина на пътното платно е настъпил удара, кои части са контактували, каква е била композицията, няма данни за тегленото ремарке и т.н. В него изобщо не са описани следи от удар с друг участник в движението по т.а. ** Акгрос“ Оспорва смъртта на Теодор А.ов А. да е причинена от застрахован при ответника водач.

Посочва, че събитието е настъпило в тъмната част на денонощието, в 19:20 ч. на 29.01.2020 г., на второкласен път от републиканската пътна мрежа, междуградски път. Експертизите, изготвени в друго производство нямат доказателствена тежест в настоящото производство. С представената допълнителна искова молба се въвеждат доводи, че ударът е настъпил със средната част на предна броня на товарния автомобил и че водачът късно е възприел велосипедиста, тъй като е бил залепен от насрещно движещ се друг товарен автомобил. Счита, че ищецът неправомерно се е движел по средата на пътната лента в тъмната част от денонощието, можел е да възприеме шума, а в последствие фаровете на товарния автомобил, но не се е отклонил и не е направил нищо, за да избегне произшествието. Не е пропуснал, приближаващия се след него товарен автомобил. Велосипедистът е нарушил разпоредбите на чл. 80, ал. 1, точка 2 от ЗДВП и чл. 22 от ЗДВП

Посочва, че в настоящото производство подлежат на доказване всички обстоятелства от значение за определяне на справедлив размер на обезщетение, което изисква да се обсъдят начина на управление на водача, поведението и управлението на пешеходецът - велосипедист, отношенията на близост и привързаност на сина и починалия баща, които са живели в различни населени места.

Тъй като по делото не е представена влязла в сила присъда, счита, че делото трябва да бъде спряно, до приключване на наказателното производство по случая.

Заявява, че претенцията е завишена по размер. Счита, че в случая, не

може да се твърди изключителност. Оспорва твърдението за увредено психическо здраве на ищеца и оспорва причинно - следствена връзка със събитието и със загубата на баща му, като мъж е длъжен да поеме отговорност за наследените имоти, да се грижи за придобитата собственост, а не да се затваря в себе си. Ответникът счита за неморално да се търсят изключително високи обезщетения.

Поддържа възраженията по претенцията за законна лихва, както и тези, че претенцията е прекомерна по размер.

Съдът като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и като взе предвид становищата и доводите на страните намира за установено следното:

Страните не спорят, че на 29.01.2020 г. на път * - * км ** + * до гр. *** е настъпило ПТП с участието на товарен автомобил марка „***“, модел „*“ с ДКН ***, с прикачено към него полуремарке с ДКН ***, собственост на „К.“ ЕООД и управляван от М. В. К. и движещия се с колело Т.А. А., ЕГН: *****. Вследствие на настъпилото пътнотранспортно произшествие, при което Т.А. А. е починал.

Не е спорно, че за товарен автомобил „***“, модел „*“ с ДКН ***, с прикачено към него полуремарке с ДКН ***, собственост на „К.“ ЕООД, управляван от М. В. К., има сключена застраховка „Гражданска отговорност“ към датата на ПТП – 29.10.2020 г. при "ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ***" АД - полица № BG/22/119003168730 със срок на валидност от 00:00 ч. на 24.11.2019 г. до 23:59 ч. на 23.11.2020 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 380 от КЗ Ат. Т. Анг. е предявил застрахователна претенция вх. №0013/05.02.2020 г. за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди пред ЗК „***" АД. Представил и всички налични у него документи, в това число и Констативен протокол за ПТП с пострадали лица. Посочил е и банкова сметка за превеждане на обезщетението.

С писмо изх. №1568/18.02.2020 г. ответното дружество го уведомило, че следва да представи допълнителни документи по заведената застрахователна претенция. Към настоящия момент ответникът не определил или изплатил обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди.

От заключението на автотехническата експертиза се установява следното:

Механизмът на ПТП - то е следният:

На 29.01.2020 г. около 20:00 ч по път *-55, в посока юг, към гр. *** със скорост около 12 км/ч се е движил велосипедиста Т. А.. Велосипеда е бил

оборудван със светлоотразителен елемент отзад и фар отпред, а велосипедиста е бил облечен със светлоотразителна жилетка и е имал раница на гърба. Било е тъмната част на денонощието, участъкът от пътя бил прав и хоризонтален. В същото време, в същата посока, зад него на къси светлини, със скорост на движение 88 км/ч и опасна зона за спиране от 123 м се е движילה товарна композиция, съставена от влекач ** * с рег. № ***, с прикачено към него полуремарке *** с рег. № *** и водач М.К.. В зоната на км 40⁺ * влекачът на автокомпозицията застига велосипедиста и на около 110 - 113 м северно от Ор и на около 1,40 - 1,50 м източно от западната граница на платното за движение е настъпил заден-ексцентричен удар между предните десни състави на влекач ** и задната капла на велосипеда. Към момента на удара надлъжните оси на двете ППС са били успоредни на оста на пътя, насочени с предните си състави на юг.

В резултат на удара е последвало отделяне на тялото на велосипедиста от велосипеда и удар на главата на пострадалия в предната декоративна решетка на влекача. Тялото е било отхвърлено напред и наляво спрямо посоката на движение на товарната композиция и е изпаднало върху терена. Продължило е движението си в посока югоизток търкаляйки се и плъзгайки се по пътната настилка. Установило се е в покой в пътната лента, предназначена за насрещно движение, непосредствено пред предна лява гума на влекач ДАФ от насрещно движеща се композиция с прикачено полуремарке, така както е описано в протокола за оглед и нанесено в мащабната скица. Вследствие на удара велосипеда е останал вклинен под предната част на влекач ** и заедно са изминали разстояние около 113 м. Установили са се в покой в дясната част по посока на движението си, в западната пътна лента, така както са описани в протокола за оглед и са нанесени в мащабната скица.

Техническите причини за настъпване на произшествието са:

Субективните действия на водача на товарна композиция, съставена от влекач ** * с рег. № ***, с прикачено към него полуремарке *** с рег. № ***, който при избора си на скорост на движение не се е съобразил с конкретните условия на видимост и при движение със скорост от 88 км/ч, на къси светлини на фаровете се е поставил пред невъзможност да възприеме своевременно движещия се по пътно пред него велосипед, както и да предотврати удара, като намали скоростта си на движение или спре.

ПТП не би възникнало и водачът на товарната композиция би имал техническата възможност да предотврати удара в движещия се пред него вдясно велосипед, ако при движение на къси светлини на фаровете е управлявал със скорост на движение около 61 км/ч и по-малка от нея.

ПТП не би възникнало и водачът на товарна композиция с влекач ** е имал техническата възможност да спре и да предотврати настъпването на удара, ако се е движил с максимално допустимата скорост от 70 км/ч, тъй като опасната му зона за спиране е по-малка от разстоянието на конкретна

видимост.

Мястото на удара между товарен автомобил ** * с рег. № ***, с прикачено към него полуремарке ***, с рег. № *** и движещия се с колело Т.А. А. спрямо елементите на пътното платно е определено в констативно-съобразителната част на заключението и се намира:

-по дължина на пътното платно - на около 110 - 113 м северно от Ор.

-по ширина на пътното платно - на около 1,40 - 1,50 м източно от западната граница на платното за движение.

Мястото на удара е изцяло в западната пътна лента - лентата за движение на двете ППС.

Скоростта на движение на велосипеда е една и съща в момента на удара и преди ПТП - $V_{\text{д}} = V_{\text{в}} = 3,3 \text{ м/сек} - 12 \text{ км/ч}$.

Скоростта на движение на т.а. ** с прикачено полуремарке преди ПТП е същата като скоростта на движение в момента на удара

$$V_{\text{Му}} = V_{\text{М}} = 24,50 \text{ м/сек} = 88,20 \text{ км/ч}.$$

ПТП е настъпило в тъмната част на денонощието, на прав участък от пътя. В материалите, приложени по делото има данни, че водачът на товарната композиция е възприел друг товарен автомобил, движещ се срещу него. Велосипеда е бил оборудван с фенер отпред, светлоотразителни елементи и червен светлоотразител отзад. Велосипедиста е бил облечен със светлоотразителна жилетка.

Предвид горните данни, от техническа гледна точка може да се направи извода, че **конкретната видимост** в процесното ПТП за водача на товарната композиция спрямо велосипеда и велосипедиста е по-голяма от общата видимост, формирана от светлинното петно на къси светлини на фаровете и е около 100 м.

Водачът М. В. К., при конкретните пътни условия е имал техническата възможност да възприеме движещия се пред него с колело Т.А. А. на разстояние от около 100 м пред фронта на автомобила.

Опасната зона за спиране на т.а. ** *, с рег. № *** с прикачено полуремарке с рег. № *** при скорост на движение от 88,2 км/ч е 123 м.

От анализа на горното неравенство следва извода, че водачът на товарна композиция с влекач ** не е имал техническата възможност да спре и да предотврати настъпването на удара с наличната си скорост на движение от 88, 2 км/ч, тъй като опасната му зона за спиране е по-голяма от разстоянието на конкретна видимост.

Движещият се с колело Т.А. А. е попадал в опасната зона на спиране на товарния автомобил.

Технически правилно при движение на къси светлини на фаровете, водачът на МПС да избере скоростта на движение, като се съобрази с дължината на зоната на осветеност. Скоростта му на движение трябва да бъде такава, че да е в състояние да спре на разстояние по-малко или равно на

зоната на осветеност.

Водачът на товарна композиция с влекач ** е имал техническата възможност да предотврати ПТП и да спре преди да настъпи удара, ако в конкретната пътна обстановка е управлявал със скорост на движение около 61 км/ч и по-малка от нея.

ПТП е настъпило извън населено място. Максимално допустимата скорост на състава от т.а. ** с прикачено към него полуремарке е 70 км/ч. Опасната му зона за спиране с тази скорост е 85 м.

От анализа на горното неравенство следва извода, че водачът на товарна композиция с влекач ** е имал техническата възможност да спре и да предотврати настъпването на удара, ако се е движил с максимално допустимата скорост от 70 км/ч, тъй като опасната му зона за спиране е по-малка от разстоянието на конкретна видимост.

Пострадалият Т. А. е управлявал велосипеда в своята пътна лента, вдясно по посока на движението, пред товарната композиция и е нямал техническа възможност да предотврати настъпилото ПТП.

За водача на товарната композиция М. В. К., общата видимост, формирана от светлинното петно на къси светлини на фаровете пред десния фар е била $S_{0CB} = 70$ м.

Велосипедиста е бил облечен със светлоотразителна жилетка.

При конкретните пътни условия е имал техническата възможност да възприеме движещия се пред него с колело Т.А. А. на разстояние от около 100 м пред фронта на автомобила- S конкретна видимост = 100 м.

В материалите по делото няма данни дали велосипеда е бил оборудван с огледала за обратно виждане.

Велосипедиста не е имал техническата възможност да възприеме на какво разстояние е движещия се зад него т.а. с прикачено полуремарке.

По данни от протокола за оглед на ПТП, велосипеда е бил оборудван с фенер отпред, светлоотразителни елементи и червен светлоотразител отзад.

В материалите по делото няма данни да е имало препятствия за видимостта на водача на т.а. към велосипеда.

Ширината на платното за движение в участъка, на който е настъпил сблъсък е 7,10 м.

Мястото на настъпване на сблъсък по ширина на пътното платно е на около 1,40 - 1,50 м източно от западната граница на платното за движение.

Първоначалният удар е бил за влекача ** - в предната му броня, на около 1 м вляво от десните му габарити и на височина около 0,25 - 0,40 м от пътното покритие, а за велосипеда - в задната капла.

Последвал е втори удар в предните състави на влекача, в областта на декоративната решетка с главата и тялото на велосипедиста.

Съществувала е техническа възможност за водача на товарната

композиция М.К. да не допусне настъпване на ПТП, като наблюдава непрекъснато пътя пред МПС и при избора си на скорост на движение се съобрази с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост и с всички други фактори, имащи отношение към безопасността на движението, за да бъде в състояние да намали скоростта, а в случай на необходимост да спре, когато възникне опасност за движението.

Технически правилно е водачът на товарната композиция М.К. да бъде внимателен и предпазлив към уязвимите участници в движението, каквито са водачите на двуколесни ППС.

ПТП не би възникнало и водачът на товарната композиция М.К. би имал техническата възможност да спре преди да настъпи удара, ако в конкретната пътна обстановка е управлявал товарната композиция със скорост на движение около 61 км/ч и по-малка от нея.

Велосипедиста Т. А. е нямал техническата възможност да предотврати ПТП.

От заключението на съдебномедицинска експертиза се установява следното :

Към момента на настъпване на смъртта Т.А. А. е имал концентрация на алкохол в кръвта 2,55 промила.

Към момента на настъпване на смъртта Т.А. А. се е намирал в тежка степен алкохолно опиване (2,50-3,00),

Тежката степен на алкохолно опиване се характеризира с прояви на тежко потискане на централната нервна система; лицето е в сопорозно състояние или в кома; налице е пълно обезчувствяване към болкови дразнители с тежки смущения в дишането и сърдечната дейност, понижаване на телесната температура, изпускане на урина и фекалии, възможен е смъртен изход. Лица, привикнали към алкохола, тежката степен може да се манифестира с голяма част от признаците на средна степен алкохолно опиване. Мисловната дейност и реакциите му в качеството на водач на пътно превозно средство, движещо се по републиканската пътна мрежа сред другите участници в движението, са били силно потиснати.

При извършената аутопсия не са описани морфологични изменения, свидетелстващи за последици от злоупотреба с алкохол.

По делото са събрани гласни доказателства.

Свидетелката *М.И.Р.* посочва, че с А. и баща му живеят на една улица в гр. ***. Знае за инцидент с бащата на А.. Заявява, че ищецът и баща му приживе живеели в една къща. А.А. преди ПТП живеел със семейството си – жена си, двете си деца и баща си. С баща си живеели в две различни къщи, които били в един двор, бащата живеел в по-старата къща, а А. в по-новата къща. Бащата и майката на А. и брат му са разведени и майката отдавна не е в България. Бащата ги отгледал, били много близки, пътували заедно и до А.. Т. работел на Прохода на Републиката, А. го карал сутрин и вечер го връщал. Според свидетелката след смъртта на баща му, при А. имало коренна

разлика. Преди бил засмян, говорел с всички. Сега не излизал дори и на пейката, бил затворен, не общувал със съседите. Преди все влизали хора у тях и се чувала музика постоянно, но след инцидента с баща му, вече не било същото. И към днешна дата бил в това затворено състояние.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

За да се ангажира отговорността на застрахователя по чл. 432, ал. 1 от КЗ, е необходимо към момента на увреждането да съществува валидно застрахователно правоотношение, породено от договор за застраховка "Гражданска отговорност", между прекия причинител на вредата и застрахователя, при спазване на изискванията на чл. 380 КЗ.

В случая, наличието на валидно застрахователно правоотношение към датата на процесното ПТП - 29.01.2020 г., по силата на което ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ „***“ АД е поел задължение да обезщети увредените при използването на застрахования товарен автомобил „***“, модел „**“ с ДКН ***, с прикачено към него полуремарке с ДКН *** трети лица, се установява от справка от сайта на Гаранционния фонд, където е посочено, че за горепосочения автомобил е сключена застраховка „Гражданска отговорност“ със срок на валидност от 00:00 ч. на 24.11.2019 г. до 23:59 ч. на 23.11.2020г.

Съдът намира, че следва да приложи законовата разпоредба на чл. 498, ал. 3 КЗ, която обвързва допустимостта на прекия иск от наличието на започната процедура по доброволно уреждане на отношенията между пострадалия при ПТП и застрахователя по задължителна застраховка "ГО на автомобилистите" и изтичането на тримесечен срок от предявяването на претенцията пред застрахователя или пред негов представител. Касае се за рекламационен срок, въведен от законодателя с новия КЗ, с цел предотвратяване или намаляване на съдебните производства по този вид спорове. Следователно, изтичането на рекламационния срок е предпоставка за възникването на самото право на пряк иск на увреденото лице срещу застрахователя на ГО на автомобилистите.

Съгласно разпоредбата на чл. 380 от КЗ, ищите са предявили застрахователна претенция за изплащане на обезщетение за неимуществени вреди пред ответното застрахователно дружество на 05.02.2020 г. Поради това съдът намира, че предявеният иск е допустим.

На следващо място следва да са налице и всички кумулативни предпоставки от фактическия състав на чл. 45 от ЗЗД, пораждащи основание за отговорност на прекия причинител - застрахован спрямо увредения за обезщетяване на причинените вреди.

В настоящия случай доколкото няма постановена присъда, която да е задължителна за гражданския съд на основание чл. 300 от ГПК относно това дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца, тези предпоставки следва да бъдат установени с доказателства в хода на настоящото производство.

От заключението на автотехническата експертиза се установяват причините за настъпване на процесното ПТП, от техническа гледна точка са:

Субективните действия на водача на товарна композиция, съставена от влекач ** * с рег. № ***, с прикачено към него полуремарке *** с рег. № ***, който при избора си на скорост на движение не се е съобразил с конкретните условия на видимост и при движение със скорост от 88 км/ч, на къси светлини на фаровете се е поставил пред невъзможност да възприеме своевременно движещия се попътно пред него велосипед, както и да предотврати удара, като намали скоростта си на движение или спре.

С оглед изложеното съдът намира, че водачът на влекач ** * с рег. № ***, с прикачено към него полуремарке *** с рег. № *** е нарушил разпоредбата на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, където е посочено, че водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране на скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението.

По делото е установено, че скоростта на движение на товарен автомобил „**“, модел „*“ с ДКН ***, с прикачено към него полуремарке с ДКН *** е 88 км/ч, а тази скорост е по - висока от максимално допустимата и разрешена за извън населено място скорост до 70 км./ч., което представлява нарушение на разпоредбите на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Видно от представения по делото Протокол за извършена експертиза №20/ТКХ-159 в кръвната проба, взета от водача М.К. е установено наличие на метамфетамин, на MDMA и на MDA - метаболит на MDMA. В

предоставената за изследване проба урина е установено наличие на метамфетамин и амфетамин.

Поради това следва да се приеме, че водачът на товарен автомобил „**“, модел „*“ с ДКН ***, с прикачено към него полуремарке с ДКН *** е нарушил и нормата на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП, според която водачът на пътно превозно средство е длъжен да не управлява пътно превозно средство след употреба на наркотични вещества или техни аналози.

С оглед изложеното съдът намира, че допуснатите нарушения на водача на товарен автомобил „**“, модел „*“ с ДКН ***, с прикачено към него полуремарке с ДКН ***, са в пряка причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат и следва да се направи извод, че презумцията на чл. 45, ал. 2 ЗЗД не е оборена.

Поради това съдът приема, че деянието на водача на лекия автомобил осъществява всички признаци /обективни и субективни/ на деликтния състав по чл. 45 от ЗЗД. Следователно отговорността на застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, на основание чл. 432, ал. 1 от КЗ следва да бъде ангажирана.

Относно размера на иска за неимуществени вреди, съдът намира следното:

Съгласно чл. 52 от ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Справедливостта изисква претърпените болки и страдания на ищеца да бъдат надлежно и адекватно обезщетени. Понятието "справедливост" не е абстрактно. Според ПП на ВС на РБ № 4/23.12.1968 г. то е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се вземат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Такива обективни обстоятелства са характера на увреждането, начина на настъпването, обстоятелствата при които е станало, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания и др.

В случая, съдът взе предвид, изключително близките отношения между ищеца и неговия баща, с който са поддържали постоянни и топли отношения. Между пострадалия Т.А. и неговия син А.А., привързаността била силна и взаимна, съществували отношения на обич и разбирателство, характерни за връзката между родител и дете, силна духовна близост и

уважение. Чувството на безпомощност пред безвъзвратното отнемане на едно от най-скъпото същество е непреодолимо и скръбта е неизмерима и причинява неимоверни страдания. Съдът счита, че несъмнено загубата на родител и то по такъв непредвидим и нелеп начин причинява огромни болки и страдания и прави преждевременната му загуба особено тежка. Връзката “баща – деца” освен кръвна е и емоционална и житейски предполага, че физическата загуба на бащата е причинило в най-голяма степен страдания на преживялите лица – неговите деца. В случая следва да се вземе предвид, че независимо че, ищецът е вече пълнолетен и е създал свое семейство е продължил да живее заедно с баща си и да полага грижи за него, което се установява от свидетелските показания на свидетелката М.И.Р., които съдът възприема изцяло, като непосредствени, непредубедени и непротиворечиви.

Ето защо, съдът като взе предвид претърпените от ищеца Ат. Т. Анг. болки и страдания и обичайно присъждащите обезщетения в аналогични случаи, приема, че дължимото обезщетение за причинени неимуществени вреди на ищеца вследствие на смъртта на неговия баща е в размер на 150 000 лв.

Ответното дружество е направило възражение за наличие на съпричиняване от страна на вредоносния резултат от пострадалия Т.А. А., изразяващо се управление при употреба на алкохол с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда.

В разпоредбата на чл. 51, ал. 2 ЗЗД е предвидена възможност за намаляване на обезщетението за вреди от деликт, но намаляването на обезщетението е обусловено от наличие на причинна връзка между поведението на пострадалия и произлезлите вреди. За да е налице съпричиняване по смисъла на закона, пострадалият трябва обективно да е допринесъл за вредоносния резултат, създавайки условия или улеснявайки с поведението си неговото настъпване, независимо дали е действал виновно. Приложението на посоченото правило е обусловено от наличието на причинна връзка между поведението на пострадалия, с което обективно е създал предпоставки или възможности за настъпване на увреждането, т. е. в хипотеза, когато е налице причинна връзка между действията или бездействията на пострадалия и вредоносния резултат. В този смисъл е и задължителната съдебна практика - т. 7 на ППВС № 17/63 г.

Видно от заключението на съдебномедицинската експертиза, към момента на настъпване на смъртта Т.А. А. е имал концентрация на алкохол в кръвта 2,55 промила, което е тежка степен алкохолно опиване (2,50-3,00). Според вещото лице, тежката степен на алкохолно опиване се характеризира с прояви на тежко потискане на централната нервна система; лицето е в сопорозно състояние или в кома; налице е пълно обезчувствяване към болкови дразнители с тежки смущения в дишането и сърдечната дейност, понижение на телесната температура, изпускане на урина и фекалии, възможен е смъртен изход. Лица, привикнали към алкохола, тежката степен може да се манифестира с голяма част от признаците на средна степен алкохолно опиване. Мисловната дейност и реакциите му в качеството на водач на пътно превозно средство, движещо се по републиканската пътна мрежа сред другите участници в движението, са били силно потиснати.

С оглед изложеното съдът приема, че като участник в движението по пътищата пострадалият е управлявал велосипеда след употреба на алкохол в нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП, поради което обективно с това си поведение се е поставил в опасност и като резултат допринесъл за настъпване на вредните последици. При съпоставка с поведението на водача на автомобила и механизма на ПТП съдът приема принос от 50%, и обезщетението за неимуществени вреди следва да бъде намалено с 50 % или до размер от **75 000 лв.**

По иска за законна лихва.

Съгласно чл. 429, ал. 3, изр. 2 - ро КЗ вр. чл. 493, ал. 1, т. 5 и чл. 429, ал. 2, т. 2 КЗ, застрахователят дължи на увреденото лице лихвите за забавата на застрахования по застраховка "Гражданска отговорност", считано от по-ранната дата на уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие от застрахования делинквент или от увреденото лице, вкл. чрез предявяване от последното на застрахователна претенция, стига лихвите да са в рамките на лимита на отговорност на застрахователя, определен от размера на застрахователната сума. С оглед горепосочените разпоредби, ищецът е имал право да претендира законна лихва от 05.02.2020 г., когато е предявил застрахователната си претенция, но с оглед диспозитивното начало съдът следва да присъди законна лихва от 05.05.2020 г. до окончателното плащане на сумата.

Предвид гореизложеното съдът намира, че ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ „***“ АД следва да заплати на А.Т. Ангело сумата в размер на **75 000 лв.**, представляваща частичен иск от 180 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от Ат. Т. Анг. неимуществени вреди - болки и страдания от смъртта на баща му Т.А. А. вследствие настъпило ПТП на 29.01.2020 г., ведно със законна лихва върху сумата считано от 05.05.2020 г. до окончателно изплащане на сумата, като **ОТХВЪРЛЯ предявения иск над сумата от 75 000 лв. до претендирания размер от 150 000 лв., като неоснователен.**

По отговорността за разноски:

От представените по делото доказателства се установява, че Т.А. А. е материално затруднено лице, поради което адвокатската защита ще бъде осъществявана безплатно.

Съгласно нормата на чл. 38, ал. 2 ЗА адвокатът, оказващ безплатно адвокатска помощ, има право на адвокатско възнаграждение, ако се касае за случай по чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА и ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноси. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по Закона за адвокатурата и осъжда другата страна да го заплати. Изявленията за наличие на конкретно основание за оказване на безплатна помощ по чл. 38, ал. 1 от ЗА обвързват съда и той не дължи проверка за съществуването на конкретната хипотеза.

Съгласно разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредбата № 1, за процесуално представителство, защита и съдействие по дела с определен интерес, възнагражденията са следните: при интерес от 100 000 до 1 000 000 лв. – 3 530 лв. +2 % за горницата над 100 000 лв. При спазване на посочените правила в настоящия случай адвокатското възнаграждение за оказаната безплатна адвокатска помощ е в размер на 4 530 лв. Съгласно разпоредбата на § 2а от ДР на Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения на ВАС, за регистрираните адвокати по ЗДДС, дължимият данък върху добавената стойност се начислява върху възнагражденията по тази наредба и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение, което се дължи съобразно разпоредбите на Закона за данъка върху добавената стойност. В настоящия случай адвокат П.К. е регистриран по ЗДДС и адвокатското възнаграждение се претендира с ДДС.

Следователно при спазване на посочените правила дължимото адвокатско възнаграждение на адвокат П.К. за осъществена безплатна адвокатска помощ на ищеца е в размер на **5 436 лв. с ДДС /4 530 x20% = 5 436 лв./**.

Съгласно чл. 7, ал. 9 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, при защита по дело с повече от две съдебни заседания за всяко следващо заседание се заплаща допълнително по 100 лв. Поради това на адв. П.К. се дължи адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв. /за три съдебни заседания/. Съгласно разпоредбата на § 2а от ДР на Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения на ВАС, за регистрираните адвокати по ЗДДС, дължимият данък върху добавената стойност се начислява върху възнагражденията по тази наредба и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение, което се дължи съобразно разпоредбите на Закона за данъка върху добавената стойност. В настоящия случай адвокат П.К. е регистриран по ЗДДС и адвокатското възнаграждение се претендира с ДДС.

Следователно при спазване на посочените правила дължимото адвокатско възнаграждение на адвокат П.К. за осъществена безплатна адвокатска помощ на ищеца е в размер на **360 лв. с ДДС /300 x20% = 360 лв./**.

С оглед изхода на делото ответникът **ЗАСТРАХОВАТЕЛНА**

КОМПАНИЯ „***“ АД следва да заплати на адвокат П.К. адвокатско възнаграждение **в общ размер на 2 898 лв. с ДДС**, съразмерно с уважената част от иска.

Ответното дружество е направило разноски в настоящото производство в общ размер на **1 200 лв.**, както следва: възнаграждение за автотехническа експертиза в размер на 500 лв., възнаграждение за медицинска експертиза в размер на 400 лв., като съдът определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лв. съгласно чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

С оглед изхода на делото Ат. Т. Анг. следва да заплати на ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ „***“ АД направените разноски **в размер на 600 лв.**, съразмерно с отхвърлената част от иска.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК ответникът ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ „***“ АД следва да бъде осъден да заплати в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт, **сумата от 3 000 лв. за държавна такса, както и сумата от 230 лв.**, представляваща възнаграждение за вещо лице по автотехническа експертиза, **платени от бюджета на съда**, съразмерно с уважения размер на иска.

Водим от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ „***“ АД с ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. ***, р.н. ***, бул. *** № ** да заплати на Ат. Т. Анг., ЕГН *****, с постоянен адрес гр. ***, обл. ***, УЛ. *** №* сумата в размер на 75 000 лв., представляваща частичен иск от 180 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от Ат. Т. Анг. неимуществени вреди - болки и страдания от смъртта на баща му Т.А. А. вследствие настъпило ПТП на 29.01.2020 г., ведно със законна лихва върху сумата считано от 05.05.2020 г. до окончателно изплащане на сумата, като **ОТХВЪРЛЯ предявения иск над сумата от **75 000 лв. до претендирания размер от 150 000 лв.**, като неоснователен.**

Горепосочената сума може да бъде заплатена по банкова сметка **IBAN BG11FINV9150111609976, BIC *** с титуляр адв. П.К.- клиентска сметка.**

ОСЪЖДА ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ „***“ АД с ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. ***, р.н. ***, бул. *** № ** да заплати на адв. П.К. с адрес: гр. Стара Загора, бул. „Патриарх Евтимий“ № 23а, офис № 2 адвокатско възнаграждение в общ размер на 2 898 лв. с ДДС, съразмерно с уважената част от иска.

Горепосочената сума може да бъде заплатена по банкова сметка **IBAN BG54FINV915010BGN0LC08, BIC *** с титуляр адв. П.К..**

ОСЪЖДА Ат. Т. Анг., ЕГН *****, с постоянен адрес гр. ***, обл.

, ул. *** №* да заплати на ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ „“ АД с ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. ***, р.н. ***, бул. *** № ** направените разноски **в размер на 600 лв.**, съразмерно с отхвърлената част от иска.

ОСЪЖДА ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ „***“ АД с ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. ***, р.н. ***, бул. *** № ** да заплати в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт, **сумата от 3 000 лв. за държавна такса, както и сумата от 230 лв.**, представляваща възнаграждение за вещо лице по автотехническа експертиза, **платени от бюджета на съда**, съразмерно с уважения размер на иска.

Решението е постановено при участието на трето лице – помагач на страната на ответника водача на товарен автомобил марка „***“, модел „*“ с ДКН ***, с прикачено към него полуремарке с ДКН ***, собственост на „К.“ ЕООД - М. В. К., ЕГН *****, гр. ***, ул. *** № *, вх. *, ет*, ап.*.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните, пред Пловдивския апелативен съд.

Съдия при Окръжен съд – Стара Загора: _____